Catalin Cofaru

Piesa pierdută din puzzle

Cătălin Cofaru s-a născut la 01 noiembrie 1978 în Câmpina, judeţul Prahova. A absolvit Academia Militară (2001) şi Facultatea de Finanţe şi Bănci (2010). A debutat cu povestirea ***Fortăreaţa***, în ***Nautilus***. A publicat povestiri scurte în *Nautilus*, pe site-ul *SRSSF* şi în *Helion online*.

A obţinut menţine pentru povestirea ***Următorul trecut*** la concursul de proză scurtă Helion 2010. Actualmente locuieşte în Alba Iulia.

În camera cu pereţi nefiresc de albi stăruia un aer rece şi prin fereastra mică se zăreau ramurile unui copac desfrunzit de sosirea mult prea timpurie a toamnei. Pe unul din paturi, de altfel singurul ocupat din întreg salonul, se afla un tânăr grav accidentat într-un incident aparent banal.

Se numea Paul şi era actor al teatrului metropolitan. În decursul celei mai triste piese jucate în viaţă, accidentul, se găsea într-o barcă, în mijlocul lacului, pescuind. Lângă el se afla proaspăta sa logodnică, Alice. Împreună îşi petreceau un week-end relaxat, departe de agitaţia oraşului, după încheierea stagiunii teatrale la care Paul luase parte.

Îşi amintea că tocmai spusese o glumă şi amândoi râdeau. Apoi se priviră în ochi şi se apropiară pentru un sărut care, abia acum îşi dădu seama, devenise cel mai lung din viaţa lor. Urmase un zgomot puternic, un şoc în care aproape îşi pierduse cunoştinţa, multă forfotă în jur, apoi o binecuvântată linişte…

Acum Paul nu mai avea ca tovarăşi decât gândurile sale, dar şi acestea tindeau să se dispună dezorganizat în mintea sa, întocmai ca şi stropii de ploaie care se lovesc de suprafaţa apei atunci când cad din nori, apoi sar haotic în toate direcţiile, sfidând pentru o clipă gravitaţia. Trebuia să depună eforturi să le adune, să le grupeze într-o ordine logică, făcându-le să se mişte laolaltă către o băltoacă cu margini strict delimitate.

Avea de parcurs prin memorie minute întregi din ceea ce se petrecuse. Era un proces selectiv, concentrat pe el şi pe Alice. Cum avea oare să alăture amănuntele obscure ca să obţină o imagine de ansamblu?

Rămase pe gânduri câteva minute bune până când uşa salonului se deschise. În cameră intrase o persoană îmbrăcată într-un costum elegant, peste care avea un halat alb, descheiat la nasturi.

- Bună! Eu sunt doctorul ce s-a ocupat de cazul tău. Cum te simţi?

Paul îl privi cu o oarecare reţinere, apoi spuse:

- Dar ce s-a întâmplat?

- Un incident! Am reparat însă urmările, fii liniştit!

- Totuşi, ce s-a întâmplat? insistă Paul.

Individul nu-i răspunse, mulţumindu-se să îl privească cum stătea întins pe pat. Verifică datele înscrise pe un monitor minuscul aflat lângă pat, încuviinţând din cap.

- Doctore, ce se întâmplă? Vorbeşte!

- Ce-ţi aminteşti?

- Tu să-mi spui, pentru că nu reuşesc să-mi amintesc mai nimic.

- Ei, bine, te aflai deasupra luciului apei, când…

- Da, da, asta îmi aduc aminte.

- Atunci continuă tu pe firul logic al acţiunilor!

- La naiba, doctore!

- Bine, de acord, hai s-o luăm altfel: te afli într-un purgatoriu al celor ce trec de luciul apei!

- Am murit? întrebă Paul şocat.

- Nu! Şi nu fii şocat! Păstrează-te pentru ce mai urmează…

Paul încercă să se ridice, opintindu-se şi proptindu-se pentru un moment în coate. Constată cu stupoare că nu mai avea braţe, acestea fiind înlocuite cu tije metalice mobile graţie unor dispozitive destul de sofisticate.

- Nu trebuie să mă întrebi nimic, ci doar acceptă situaţia de faţă!

- Cum naiba să accept că nu mai am mâini, doctore?

Cu una din tijele telescopice pe post de mână dădu pătura ce îi acoperea picioarele, constatând un alt lucru: şi acestea lipseau, locul lor fiind luat de alte tije.

- Stai liniştit! Îţi voi explica!

- Ce să-mi explici? Adevărul este că incidentul banal de care vorbeai mai devreme a fost destul de serios, nu-i aşa? Unde-i Alice?

- Stai liniştit!

- Unde-i logodnica mea, doctore?

- Îţi voi explica totul!

- La dracu cu toate explicaţiile tale!

Doctorul apăsă o manetă şi un câmp magnetic îl ţintui pe Paul de patul în care se afla. Astfel, doctorul se asigurase că nu va pleca nicăieri. Apoi începu să-i explice totul, pas cu pas.

Paul aflase astfel că pe fundul lacului trăiau peşti seculari, uitaţi de timp, deranjaţi din când în când de momeala – mult prea săracă pentru apetitul lor – din cârligul vreunei undiţe lansate de pescari. Uneori se deranjau să-şi mişte trupurile masive doar pentru a se amuza şi rupeau dintr-o muşcătură firul din material plastic.

Dar în acea zi, când el şi Alice îşi petreceau ziua pe lac, dincolo de luciul apei se deschisese un portal de trecere spre altceva. Peştii înţeleseseră curând că era momentul când puteau prelua conducerea, puteau schimba situaţia ce dăinuia de secole. Şi au acţionat!

Undiţe lungi, cu cârlige cât ancorele de la vapoare, au ţâşnit din adâncuri către suprafaţa apei. Unele au lovit câte o pasăre care a căzut lipsită de viaţă, unduindu-se în drumul ei către fundul apei. Altele au atins vreun copac, scoţându-l din rădăcini şi trăgându-l spre adâncuri. Iar unul din cârlige a atins barca în care stătea alături de Alice…

Ea pierise mult prea devreme, însă Paul izbutise să ajungă, chiar lipsit de cunoştinţă, la portal. Fusese ghidat de peşti către o lume prezentă doar în scrierile fantastice ale unor autori obscuri.

- Echilibrul fusese deja şters din ordinea firească a lucrurilor. Tocmai de aceea, neştiind ce să facă, peştii te-au adus la mine. Iar eu te-am reclădit, având tot timpul grijă să-ţi păstrez intact creierul! Asta deşi toate organele tale interne şi externe sunt acum doar nişte maşinării!

- Dar de ce? Şi cine eşti tu?

- Ţi-am spus de ce! În ceea ce priveşte identitatea mea, pot spune că ţi-am împărtăşit soarta cu mulţi ani în urmă!

- Aşadar nu mai am nimic uman în mine? Să înţeleg că sunt un robot, o nenorocită de insectă metalică lipsită de orice urmă de umanism? Asta să înţeleg?

- Ei, bine, am avut în vedere acest aspect. Mai ai ceva uman în tine, aici! zise doctorul şi îi atinse pieptul în dreptul inimii. Simţi cum bate?

Paul încuviinţă din cap, închizând pentru o clipă ochii.

- Simţi cum bate? repetă doctorul. Este ritmul vieţii în cea mai pură esenţă, ritm ce a pulsat în trupul logodnicei tale şi, în acelaşi timp, dovada că ai rămas un om, în ciuda faptului că anumite părţi din tine nu au mai putut fi salvate şi au fost substituite.

Paul rămase tăcut, cu ochii aţintiţi pe fereastră la frunzele care cădeau răpuse de lupta inegală cu vântul tomnatic.

- Acum odihneşte-te, Paul!